

Bemutatni Jézus történetét

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Márk 5:1-20; 1Korinthus 1:30; Galata 2:20; Efezus 2:1-10; Zsidók 10:19-22; 1János 4:7-11

„Ezeket írtam néktek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy tudjátok meg, hogy örök életetek van, és hogy higgyetek az Isten Fiának nevében” (1Jn 5:13).

Amint az egyik korábbi tanulmányban is megállapítottuk, az evangélium ereje melletti legerősebb érv egy megváltozott élet. A teológiai nézeteinkkel és a tantételeinkkel mások talán nem értenek egyet, megkérdőjelezhetik azt, ahogyan a Szentírást értelmezzük, azonban aligha vitatják a személyes bizonyoságtételünket arról, hogy mit jelent nekünk Jézus, mit vitt végbe az életünkben.

A bizonyoságtézés az, hogy elmondjuk, amit Jézusról tudunk, amit számunkra jelent. Ha ez kizárólag abból áll, hogy bizonygatni próbáljuk a hitünk helyességét és a másoké tévességét, kemény ellenállásba ütközünk. Viszont ha a Jézusról szóló bizonyoságtételünk a kegyelem által átformált szívünkéből fakad, lesznek, akiket elér Jézus szeretete, csodálatba ejt igazsága, és megérinti őket az, ahogy a mi életünkre hatott a hitünk, az igazság. Egészen más a hatása annak, ha az igazságot és a megújult életet együtt láthatják.

Amennyiben Krisztus a központja minden hitpontunknak, minden bibliai tanítás az Ő jellemét tükrözi, akkor akinek bemutatjuk, az készségesebben elfogadja az Igét.

A BIZONYSÁGTÉTELÜNK ALAPJA JÉZUS

Keresztényként mindannyiunknak megvan a személyes történetünk, amiről beszélhetünk: hogyan változtatta meg Jézus az életünket, mit tett értünk.

Ef 2:1-10 szerint milyenek voltunk, mielőtt megismertük Krisztust? Mit nyertünk el, mióta elfogadtuk Őt?

Mielőtt megismertük Krisztust (Ef 2:1-3)

Amióta ismerjük Krisztust (Ef 2:4-10)

Bámulatos változás! Mielőtt megismertük, „holtak” voltunk a vétkeink és bűneink miatt, „*e világ életmódja szerint*” éltünk, „*igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez*”, „*testünk kívánságaival*” éltünk és „*a harag fiai voltunk*” (Ef 2:2-3, RÚF). Egyszerűen szólva, mielőtt megismertük Krisztust, elveszetten, céltalanul róttuk az élet útjait.

Talán volt, amit boldogságnak éreztünk, de a lelkünk mélyén féltünk, nem találtuk az életünk célját. Amikor azonban Krisztushoz tértünk és tapasztaltuk szeretetét, minden egészen más lett. Most már valóban „élünk” Krisztusban. „*De az irgalomban gazdag Isten*” az irántunk tanúsított „*nagy szeretete által*” üdvösséget ajándékozott nekünk. „*Krisztussal együtt megelevenített... és vele együtt ültetett a mennyekbe Krisztus Jézusban, hogy megmutassa az eljövendő időkben az ő kegyelmének felséges gazdagságát irántunk való jóságból a Krisztus Jézusban*” (Ef 2:4-7, ÚRK). Az életünk Krisztusban új értelmet és célt nyert. János kijelenti: „*Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága*” (Jn 1:4, RÚF).

Ef 2:10 verse szerint a keresztény hitben mennyire központi a jó cselekedetek szerepe? Hogyan érthetjük meg ezt annak összefüggésében, hogy „*az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül*” (Róm 3:28)?

Hogyan változtatta meg az életünket Krisztus, ami talán segíthet másoknak is igazán megismerni Őt?

A SZEMÉLYES BIZONYSÁGTÉTEL ÁTFORMÁLÓ EREJE

Zebedeus fiait, Jakabot és Jánost úgy ismerték, hogy „*a mennydörgés fiai*” (Mk 3:17), és éppen Jézus nevezte őket így. János lobbanékonyására egy példa az az eset, amikor Jézus a tanítványaival Samárián haladt át. Szálláshelyet kerestek éjszakára, de sehol nem fogadták be őket, mivel a samaritánusokban is erős előítélet élt a zsidókkal szemben. Még a legszerényebb helyre sem engedték be őket.

Jakab és János úgy gondolta, hogy majd ők megoldják a helyzetet. „*Mikort látták az ő tanítványai, Jakab és János, mondának: Uram, akarod-é, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és eméssze meg ezeket, mint Illés is cselekedett*” (Lk 9:54)? Jézus megróttá a testvérpárt, majd csendben távoztak a faluból. Ő a szeretet útját járja, nem a harcos erőszakét.

Jézus szeretetének közelségében János féktelen dühe jóságos szeretetté változott, a lelkülete szelíd, könyörületes lett. *János első levelében* csaknem negyvenszer fordul elő a *szeretet* szó, egyéb alakjaiban pedig mintegy ötvenszer.

Olvassuk el 1Jn 1:1-4, 3:1, 4:7-11 és 5:1-5 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből a szakaszokból Jánosról? Milyen változás történt az életében a Jézussal való találkozás nyomán?

Ellen G. White a világegyetem örök elvét érzékelteti a következő szavakkal: „Az erőszak ellenkezik Isten kormányzatának elveivel. Isten csak szeretetből fakadó szolgálatot kíván, a szeretetet pedig nem lehet megparancsolni, nem lehet erőszakkal, tekintéllyel kikényszeríteni. Szeretetet csak szeretet ébreszthet” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 13. o.).

Amikor Krisztusnak adjuk az életünket, az Ő szeretete sugárzik rajtunk keresztül az emberekre. A legerősebb bizonyosság a keresztyénség mellett a megváltozott élet. Ez nem azt jelenti, hogy soha nem követünk el hibákat. Néha sajnos nem szeretet és irgalom árad belőlünk, pedig annak kellene. Ideális esetben viszont a környezetünk áldására lehetünk Krisztus szeretetével.

Mennyire tudjuk Krisztus szeretetét tükrözni a környezetünkben? Gondolkozzunk el azon, hogy mi minden következik a válaszunkból!

JÉZUS TÖRTÉNETÉRŐL BESZÉLNI

Kik voltak a legelső misszionáriusok, akiket Jézus elküldött? Nem a tanítványok és nem is a régi követői közül kerültek ki. Azelőtt örültek, megszállottak voltak, akik néhány órával korábban még rettegésben tartották a vidéket, félelmet keltettek a szomszédos falvak lakóiban. Őket küldte el Jézus először misszionáriusként.

Az egyik ilyen megszállott férfi természetfeletti démoni erővel letörte a láncot, amivel megkötözték, iszonyatos hangon sikítózott és éles kövekkel vagdosta a saját testét. A hangjából kihallatszó gyötrődés a lelke mélyebb kínjairól árulkodott (Mt 8:28-29; Mk 5:1-5).

Amikor azonban találkoztak Jézussal, megváltozott az életük, attól kezdve egészen mások lettek. Jézus kiűzte belőlük a kízó démonokat, akik utána megszálltak egy disznócsordát, majd a hegyről a tengerbe úzták azokat (Mt 8:32-34; Mk 5:13-14).

Olvassuk el Mt 8:28-34 verseit! Mi történt a megszállott férfiakkal? Mit tapasztaltak az emberek, akik a városból kitódultak megnézni a történeteket?

A megszállottak ekkorra új emberré lettek, Krisztus hatalma megváltoztatta őket. A városból érkezők ott találták őket, amint Jézus lábánál ültek, nagy figyelemmel hallgatták a Mester szavait. Meg kell jegyezni, hogy *Máté evangéliuma* szerint két ördögös szabadult meg, míg *Márk evangéliuma* a kettő közül csak az egyik történetére összpontosít. A lényeg viszont az, hogy Jézus fizikailag, szellemileg, érzelmileg és lelkileg is helyreállította őket.

Olvassuk el Mk 5:18-20 szakaszát! Nyilván Jézussal akart maradni a korábban megszállott férfi, aki hívővé lett, de Ő hova küldte inkább?

„Ezek az emberek csak néhány percig részesülhettek abban a kiváltságban, hogy hallhatták Krisztus tanítását. Jézus ajkáról egyetlen beszéd sem jutott a fülükbe. Nem tudták úgy tanítani az embereket, ahogyan a tanítványok, akik nap mint nap Krisztussal voltak. Ám személyükben hordozták annak bizonyítékát, hogy Jézus a Messiás. El tudták mondani, amit ismertek, maguk láttak, hallottak Krisztus erejéből. Ezt mindenki megteheti, akinek szívét érintette Isten kegyelme” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 282. o.). Az ő bizonyágtételük készítette fel a Tízváros lakóit a Galileai-tenger partján arra, hogy elfogadják Jézus tanításait. Ilyen ereje van a személyes bizonyágtételnek!

MEGGYŐZŐDÉSSEL BESZÉLNI

Olvassuk el 1Kor 15:1-2, Zsid 10:19-22 és 1Jn 5:11-13 szakaszát! Hogyan biztosít a Szentírás az örök életről, ami miatt teljes meggyőződéssel beszélhetünk a Krisztusban felkínált megváltásról?

Ha nekünk magunknak nincs üdvbizonyosságunk Jézusban, akkor nem is adhatjuk tovább másoknak! Vannak olyan lelkiismeretes keresztények, akik állandó bizonytalanságban élnek, azon tépelődnek, hogy valaha elég jók lesznek-e az üdvösséghez. Egy bölcs, idős prédikátor így fogalmazott: „Magamra nézve nem látom lehetségesnek az üdvösséget, de ha Jézusra nézek, lehetetlennek tartom, hogy elvessek!” Az Úr szavai bizonyosságot hirdetnek a korszakokon át: *„Rám figyeljete a föld legvégéről is, és megszabadultok, mert én vagyok az Isten, nincsen más”* (Ézs 45:22, RÚF)!

Urunk azt akarja, hogy mindannyian örüljünk az ingyen felkínált üdvösségnek. Vágyik rá, hogy tapasztaljuk, mit jelent az, ha kegyelmével megigazít és megszabadít a bűn kárhozataától. Pál apostol is erről írt: *„Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által”* (Róm 5:1). Majd később biztosított: *„Nincsen azért immár semmi kárhozatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak”* (Róm 8:1). János apostol megerősíti, hogy *„Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, az élet sincs meg abban”* (1Jn 5:12).

Ha hittal elfogadtuk Jézust és Szentlelke által a szívünkben él, már ma a miénk az örök élet ajándéka. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy ha már tapasztaltuk Isten kegyelmét és a Krisztusban való megváltást, akkor azt soha nem veszíthetnénk el (Zsid 3:6; 2Pt 2:18-22; Jel 3:5). Mindig szabadon eldönthetjük, hogy elfordulunk-e tőle, viszont ha már éreztük Jézus szeretetét és felmértük áldozatának hatalmas voltát, nem lenne szabad eltávolodni attól, aki ennyire szeret! Naponta keresni fogjuk az alkalmat, hogy beszélhessünk irántunk tanúsított kegyelméről.

Van üdvbizonyosságod Jézusban? Ha igen, milyen alapon és miért? Miben találtad meg? Ám ha ez hiányzik belőled, annak mi az oka? Hogyan juthatsz üdvbizonyosságra?

AMIRŐL ÉRDEMES BESZÉLNI

„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érttem” (Gal 2:20).

Valóban jár bizonyos áldozattal, ha elfogadjuk Krisztust. Arra kér, hogy egyes dolgokról mondjunk le. Világossá tette, milyen elköteleződést vár a követőitől: *„Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét mindennap, és kövessen engem” (Lk 9:23, ÚRK)! A kereszthalál fájdalmas. Amikor az életünket Krisztusnak adjuk és elfogadjuk a kérését, bűnös „óemberünket” megfeszítjük (lásd Róm 6:6), ami fájdalommal jár. Nehéz lehet lemondani dédelgetett vágyainkról és az egész életünket végigkísérő szokásokról, de a jutalom összehasonlíthatatlanul nagyobb a fájdalomnál!*

Az életre szóló hatást kiváltó, erős bizonyágtétel arra összpontosít, amit Krisztus tett értünk, nem pedig arra, hogy mi miről mondunk le érte. Nem a mi úgy nevezett „áldozatunk”, hanem az Övé a lényeg, hiszen Krisztus soha nem kér, hogy mondjunk le arról, ami valóban jó nekünk!

Ugyanakkor a kereszténység történelme tele van olyan emberek történeteivel, akiknek roppant nagy áldozatokat kellett hozni Krisztusért. Nem mintha ezzel nyerték volna el az üdvösséget vagy a mégoly önzetlen és áldozatos tetteikkel érdemeket szereztek volna Isten előtt. Inkább a legtöbb esetben Isten hívására hallgatva azért voltak készek mindent az áldozat oltárára helyezni, mert felmérték, hogy Krisztus mit tett értük.

Olvassuk el Jn 1:12, 10:10, 14:27 és 1Kor 1:30 verseit! A bizonyágtételünk alapja mindig az, amit Krisztus tett értünk. Soroljunk fel néhányat az idézett szakaszokban megemlített kegyelmi ajándékok közül!

Az iménti igék fényében gondolj arra, amit Krisztus tett érted! Talán egész életedben komoly keresztényként éltél, vagy lehet, hogy drámai megtérési élményed volt. Mindenesetre gondolkozz el azon, hogy mennyi jót kaptál Jézustól, milyen célt, békességet és boldogságot hozott az életedbe! Emlékezz olyan időkre, amikor erőt adott, hogy túljuss nehéz életszakaszokon!

Milyen áldozatokat kellett meghoznod Krisztusért? Milyen tanulságokat szűrtél le ezekből a tapasztalatokból, amelyek segíthetnek másoknak is?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: MK 5:25-34

„A Krisztus köré zsúfolódó kíváncsi sokaság nem érezte, hogy életadó erőt kapna. Amikor viszont a szenvedő asszony nyújtotta ki kezét, hogy megérintse Őt, és hitt a gyógyulásban, ő érezte a gyógyító erőt. Így van ez a lelki dolgokkal is. Mellékesen beszélgetni a vallásról, lelki szomjúság és élő hit nélkül mit sem ér. A névleges hit Krisztusban, mely Őt pusztán a világ Megváltójának fogadja el, sohasem hozhat gyógyulást a léleknek. Az üdvösségre vivő hit nem csupán értelmi egyezés az igazsággal... Nem elégséges hinni valamit Krisztusról, Krisztusban kell hinnünk. Az egyetlen olyan hit, amely áldásunkra lesz, személyes Megváltóként fogadja el Őt és érdemeit a miénkbe teszi...

Krisztus hűségének megvallása a menny választott eszköze, mellyel bemutathatjuk Őt a világnak. Méltányolnunk kell kegyelmét, melyet a hajdani szent emberek által ismertetett meg, de ennél is hatásosabb saját tapasztalatunkról bizonyítást tenni. Isten tanúi vagyunk, ha isteni erő munkálkodása nyilvánul meg bennünk. Mindenkinek a másokétól különböző élete van, tapasztalatai is eltérőek a többiekétől. Isten azt szeretné, ha saját egyéniségünk jegyeit viselő dicséret szállna föl Hozzá. Az Ő kegyelme dicsőségének, magasztalásának ilyen értékes elismerése, ha krisztusi étellel párosul, ellenállhatatlan erőt jelent a lélekmentő munkában” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 286-287. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Melyek az ellenállhatatlan erejű bizonyágtétel elemei? Olvassuk el ApCsel 26:1-23 szakaszában, Pál hogyan tett bizonyítást Agrippa előtt! Mire alapozta szavait?
- 2) Vajon miért van olyan ereje a személyes bizonyágtételnek arról, hogy mit tett Krisztus az ember életében? Hogyan felelnénk a következőre: *Nos, ez veled történt, de mi van, ha nekem nincs ilyen tapasztalatom? Miért követném én Jézust csupán a te tapasztalatodat hallva?*
- 3) Mi mindent érdemes kerülni, amikor olyan valakinek teszünk bizonyítást, aki nem hisz Istenben?
- 4) Gondolkozzunk az üdvbizonyosság kérdésén! Miért különösen fontos része ez a keresztény életnek? Hogyan bízhatunk az üdvösségünkben úgy, hogy közben nem válunk elbizakodottá?

DIETRICH BONHOEFFER: JÓ HATALMAKTÓL

Jó hatalmaktól hűen átölelve
vigasztalón s őrizve szüntelen,
így szeretnék ma érettetek élni
s menni veletek úton-útfelen.

Szívet kínzóak már a régi dolgok...
Még gonosz napok nehéz terhe nyom.
Ó, felzaklatott lelkeinkre áraszd
üdvösségedet, Jézus Krisztusom!

S ha nyújtánád is a keserű kelyhet
szenvetésekkel színültig tele,
hálásan vesszük áldott kezeidből,
reszketés nélkül, utunk Istene.

S ha mégis egyszer örömré érlelsz még
e világon, hol szikrát szór a nap,
a múltakról majd emlékezgetünk
Beléd simulva - fényei alatt.

Csak gyertyáidnak lángja égjen csendben
- meleg fényüktől szökjön a sötét -,
s mint a pillangókat, vond be fénykörébe
e világbörtön minden gyermekét!

És ha egyszer... elmélyül majd a csend
szerte e földön s zeng dicséreted,
engedd, hallhassuk s minden gyermekeddel
együtt áldhassuk fényesült neved!

Jó hatalmaktól rejtve és ölelve
vigaszra várunk s tudjuk, jönni fog.
Isten velünk van, barna est, ha érik,
s akkor is, ha ránk nyit új napod!

Fordította: Jakus Imre